

4 – Prima întâlnire cu Pya

Când am intrat în ograda noastră, gâfâind de mama focului, toată lumea se trezise, dar nu m-a ocărât nimeni fiindcă dispărașem fără urmă, adică nu m-a ocărât nimeni chiar atunci. Și nici n-am văzut pe nimeni, în afară de motanul Grysh, care pândește din spatele unei perdele. Și mi-am dat seama că mă aștepta, dar abia după ce mi-am luat inima-n dinți și am intrat în casă am priceput de ce nu mă aștepta cocoțat în vârful mărunțului de la poartă, ca de obicei, sau de ce nu plecase în căutarea mea.

Grysh făcea două lucruri în același timp. Pândește sosirea mea și trăgea cu urechea, fiindcă Ylla avea oaspeți. Două femei. Una era Sheeda – de cum am trecut pragul am dat cu ochii de picioarele ei desculțe și de șnururile ei, ieșind de sub tivul unei rochii lungi, mătăsoase, la fel de roșie ca ele și cu mâneci largi, ca niște aripi. Și nu mai avea părul împletit, acum i se revărsa pe umeri, curgându-i către șolduri, ca faldurile unei mantii bogate, lucitoare.

Nu m-am întrebat cum ajunsese acolo înaintea mea. Nu mă mai îndoiam că era vrăjitoare, deși nu arăta așa cum îmi închipuisem eu că ar fi trebuit să arate o făcătoare de farmece, fie ele rele sau bune. M-am întrebat în schimb cine-o fi fost cealaltă femeie, o bătrână mărunțică, în straie cenușii, și cu un soi de pălărie țuguată în vârful cocului de păr cărunt – cel mai frumos păr cărunt pe care îl văzusem eu vreodată, presărat cu fire sclipitoare, argintii.

Și atunci mi-am adus aminte că despre vrăjitoarea Pya, pe care încă n-o văzusem niciodată, se spunea că are păr de-argint. Dar mai spuneau și că-i urâtă, că are nasul coroiat... Și chiar așa era, coroiat, însă mic și fin, ca ciocul unei păsări delicate. Nici nu era prea zbârcită, avea doar multe creșuri în jurul ochilor, fiindcă-i ținea mereu mijiți, ca și cum n-ar fi văzut prea bine...

Dar despre vrăjitoare se mai spune și că își pot schimba înfățișarea, dacă vor... Așa că, dacă băbuța aia era Pya, poate că își dorea să arate bine în ochii mei... La asta m-am gândit atunci, fiindcă motanul tocmai îmi povestise, cu vreo două zile înainte, că vrăjitoarea din Palat e mama mea...

- Da, sigur, am auzit-o pe Ylla spunând, când am intrat, Rotta împletește foarte frumos și foarte repede, ar putea face cuvertura, numai să fie lămurită cum să umble cu lâna fermecată, ca să nu iasă treaba de-a-ndoaselea...

- Bineînțeles că o să fie lămurită, a întrerupt-o bătrâna, cu voce aspră, fulgerând-o cu o privire rea... Crezi că nu știi nimica dacă nu-mi spui tu?

Și-n clipa aia mi s-a părut într-adevăr urâtă... Mi s-a părut că se făcea tot mai urâtă și mai rea în vreme ce continua să bombăne, strâmbând din nas:

- Crezi că e musai să-mi spui tu *mie* ce să fac? Crezi c-am îmbătrânit degeaba, că nu știu cât de multă grijă trebuie să am dacă amestec într-o vrajă o nepricepută, cum e gheboasa ta?

Ylla s-a înverzit la față.

- Dar... eu n-am...

- Tu n-ai minte! a râs baba.

Pe urmă s-a uitat la mine – și chipul i s-a înfrumusețat din nou.

- Și tu? De ce umbli desculță? Vrei s-ajungi ca Sheeda?

M-am zăpăcit, am deschis gura și-am închis-o, și aproape c-am țipat când Grysh a sărit de pe pervazul ferestrei pe umărul meu stâng.

- Spune ceva! mi-a șoptit el. Vrei să te creadă proastă?

- Da, vreau s-ajung ca Sheeda, am zis, numai ca să nu tac, fiindcă nu știam dacă-mi doream așa ceva.

Nu știam nici măcar cine e Sheeda. Și nici cum e.

Bătrâna a zâmbit în colțul buzelor, cu viclenie.

- Da? Și de ce vrei s-ajungi ca ea, dacă nu ți-e cu supărare?

- Pentru că e frumoasă, am răspuns, de data asta fără să stau pe gânduri, sorbind din ochii rochia Sheedei (roșul e culoarea care-mi place mie cel mai mult). Și e bună. A mai fost la noi și i-a spus Yllei să nu mă mai bată.

- Îți vorbește gura fără tine, mi-a mai șoptit motanul. Să vezi cu ce bătaie o să te alegi!

Baba s-a-ntors spre Sheeda.

- Ia te uită! Știam eu c-astăzi o să aflu noutăți! Pe urmă mi-a vorbit iar mie. Da eu nu sunt frumoasă, piticuțo? Ca mine nu-ți dorești s-ajungi?

- Ba vreau – dacă ești Pya... am spus, dar nu fiindcă vorbeam pe negândite, cum zisese motanul, ci fiindcă îmi doream să fiu stăpâna unui palat – și să am slugi.

- Mai bine te lăsam să taci, zău așa, a scâncit Grysh. Da cine crezi că e? Ileana Cosânzeana?

Însă bătrâna a părut mulțumită de răspuns. S-a strâmbat la Ylla și a râs.

- Îmi place copila asta. Spune ce gândește. Încă n-ai reușit s-o strici, să faci din ea o prefăcută... Atunci ne-am înțeleș, a adăugat, ridicându-se de pe fotoliul pentru

oaspeți. Mi-o trimiți pe gheboasă în prima noapte cu lună plină, să se-apuce de împletit...

Apoi a luat-o spre ușă, cu Sheeda la doi pași în urma ei. Odată ajunsă lângă mine s-a oprit și m-a mângâiat pe creștet.

- Să vii pe la noi, pe la Palat.

Am tresărit. Se miorlăise, mi se păruse c-aud din nou pisica neagră care se ivise din senin în iarba de pe deal. Mi s-a făcut iar frică, mi-am rotit ochii în jur, dorindu-mi să-i pot cere cuiva o mână de ajutor, am întâlnit privirea Yllei, usturătoare ca o lovitură de nuia, m-am dus cu gândul la bătaia prorocită de motan, m-am uitat din nou la Pya, am socotit că, dintre două rele, cea mai rea nu era ea, și-am întrebat-o, plină de speranță și străduindu-mă din răputeri să îi zâmbesc:

- Pot să vin acum?

URMEAZĂ EPISODUL 5